

LA SETMANA DE VALENTÍ PUIG

"Aquí encara no hi ha ningú que gosi posar-ho per escrit, però cada vegada trobes més polítics i empresaris convençuts que ja fa falta l'amnistia pel que fa al finançament diguem-ne anòmal dels partits."

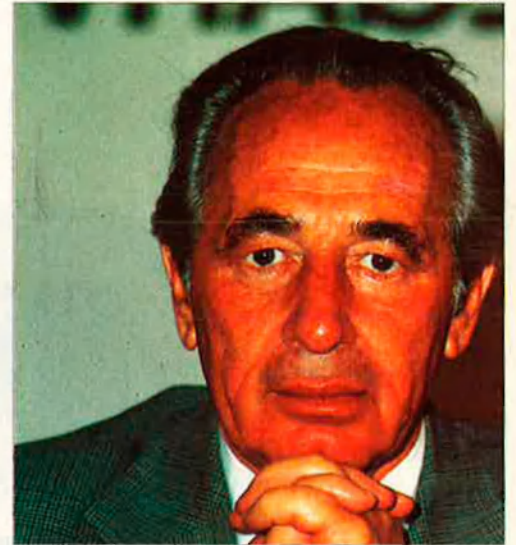
CARME PUERTOLAS

Els taxistes culpen els 'señoritos'.

Dilluns, 18. Una benèfica combinació d'aire refrigerat i silenci de setè pis amb vidres dobles ens permet conversar sense presses al despatx d'un home prou subtil per deixar-nos contents amb qualsevol consell, encara que en realitat haguéssim anat a demanar-li diners. Com que diuen que sap moure bé els diners dels altres, sovint actua com si fos un confessor, algú que coneix totes les brutors de l'ànima humana, però també n'ha vist alguns beneficis. "Veus, ara no haurà caigut bé l'error de Berlusconi, amb la qüestió de la presó preventiva. Un mal camí per un objectiu inevitable. Aquí encara no hi ha ningú que gosi posar-ho per escrit, però cada vegada trobes més polítics i empresaris convençuts que ja fa falta l'amnistia pel que fa al finançament diguem-ne anòmal dels partits". Li dic que el contribuent no ho veuria bé, que l'exemplaritat és necessària. "Molt bé, molt bé, d'acord, però tothom sap que els casos d'enriquiment personal no són la mateixa cosa que actuar només en benefici d'un partit polític que sense diners no pot fer campanyes electorals i tota la resta. Mira, des que els partits polítics són legals, entre tots han costat cent vint mil milions de pessetes al contribuent. D'altra banda, també hi ha el camí de l'indult, un fet més discrecional. Ho vestiran com un "gran pacte", d'estat si convé, però l'amnistia ha de venir. Ara bé, ni la fórmula francesa ni la italiana poden donar bon resultat. Estàn cremades. Tu creus que plourà?"

Dimarts, 19. Plou de capvespre però la xa-

Ara ja ve

ARXIU

Simon Peres.

fogor només minva una mica, sense enfortir massa l'ànim dels taxistes de Barcelona. No s'acaba mai un juliol tan sec, amb mínims d'entrada d'aigua als pantans, amb focs pertot arreu. Passem per la frescor del túnel de la Rovira i el taxista dóna la culpa de tot a la bomba atòmica, a les indústries que pol·lueixen l'atmosfera, al capitalisme sempre salvatge, als Estats Units, a Convergència i Unió, i als *señoritos* andalusos que són propietaris de totes les terres i paguen uns jornals de misèria. La possibilitat que el duc de Fèria pugui ser responsable de la manca d'aigua als pantans m'aclapara, fins que tornen a caure unes gotes de pluja als vidres del taxi i de cop i volta el capitalisme i la indústria deixen de ser culpables d'alguna cosa.

Dimecres, 20. Tots els possibles defectes de la CNN desapareixen quan, per exemple, transmet en directe l'arribada històrica de Simon Peres a Jordània avui, poc abans de les darreres cerimònies funeràries de Kim Il Sung. Abans del viatge de Peres, Rabin acusava l'Iran d'instigació al terrorisme internacional, com sembla que sigui el cas de l'atemptat de Buenos Aires. Washington ja fa setmanes que tornà a dir que l'Iran és al darrere de la revifalla de l'Exèrcit Roig Japonès. Londres acusa l'Iran d'ajuda econòmica a l'IRA. De tota manera les iniciatives de pau continuen, amb l'aproximació d'Israel i Jordània, encara que el Govern palestí de Gaza sigui més descontrol que govern. *The Financial Times* diu que ara serà rendible un

na altra amnistia

RAFA GIL

A l'estiu, tothom vol desfer-se dels animals.

“paquet” turístic amb visita combinada a Terra Santa i a Jordània, un “paquet” impossible mentre la frontera jordano-israeliana estigué tancada. Amb Xina, Nixon va inaugurar la diplomàcia del *ping-pong*: l'Orient pròxim tempteja la diplomàcia del *tour operator*.

Dijous, 21. Amb motiu d'un article que he publicat en defensa dels gossos i dels gats –dels avis i les tietes– que la gent deixa al carrer quan marxa de vacances, ja m'han fet oferiment de “quatre gatets d'un mes i mig, dues femelles i dos mascles, preciosos”. També hi ha una amable lectora que vol deixar-me en penyora un lloro excepcionalment xerrià. Per fax, he rebut l'ofertament *sine die* d'un pastor alemany, “molt fidel”, segons l'amo pròfug. M'agradaria fer saber que a casa ja tenim dos gats però sobretot que no ens sentim obligats a fer costat a tots els meus articles amb actes d'hospitalitat generosa, sigui quina sigui la fauna que l'altra gent vulgui deixar enrere quan per l'agost parteix de Barcelona.

Divendres, 22. El record de l'arribada de l'home a la Lluna i el darrer xoc dels fragments del cometa Shoemaker contra Júpiter han entrat tot barrejats a les tertúlies, per una vegada interessades pel cosmos i no exclusivament per les apetències sexuals d'una senyoreta de Vilanova i la Geltrú que de cop i volta compareix al bar tots els migdies a beure una cervesa sense alcohol. És una senyoreta també una mica còsmica però ni amb una

ARXIU

On érem quan l'home trepitjà la Lluna?

presència tan espantosa ens pot desviar del joc del dia: on eres i que feies quan l'home trepitjà la Lluna? Fins ara, la pregunta més universal sempre solia ser: on eres quan mataren Kennedy? A efectes hispànics, tenim també: què feies quan Tejero va entrar al Parlament? On érem i què fèiem quan l'home arribà a la Lluna, l'any 1969? Al bar tots n'hem fet memòria profusa i egòlatra. La bella de Vilanova i la Geltrú ha estat molt més concisa: “Aleshores jo encara no havia nascut”.

Valentí Puig